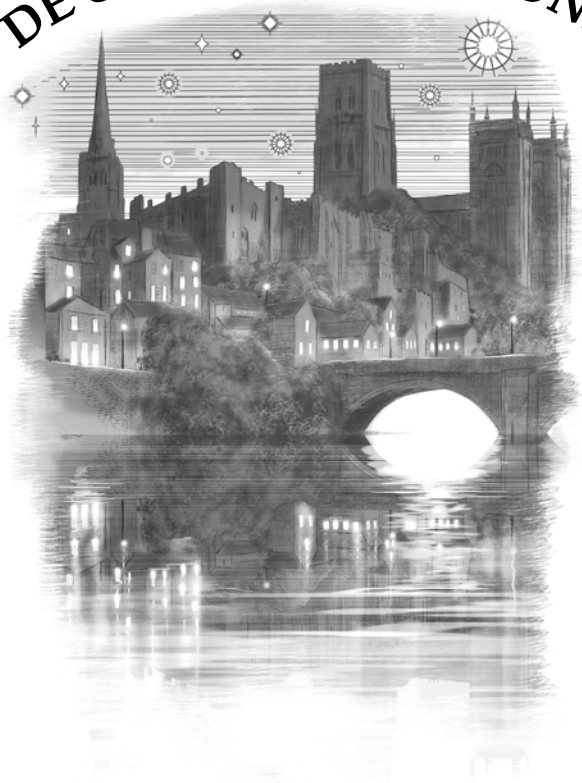

ALEXANDER
ARMSTRONG
EVENFALL
DE ORDE VAN DE AVOND

WHIMSY
WORDS

PROLOOG

Waar begin ik dit verhaal? Eigenlijk begon het eeuwen geleden al. Maar ik denk dat mijn deel ervan thuis op Langley Terrace begon, een paar avonden voor mijn dertiende verjaardag. Bij het raam van mijn slaapkamer.

Voor mijn gevoel bracht ik daar het grootste deel van mijn kindertijd door, in elk geval sinds mijn moeders ongeluk. Ook zonder haar was het voor mij de veiligste plek om te zitten, om bij te komen, met mijn rug naar mijn piepkleine slaapkamertje en mijn voorhoofd tegen het koude glas.

Vroeger zaten we er samen te kijken hoe het onweer bliksemflitsen op Durham liet neerdalen. Mijn hart bonkte, en we deden het raam open om de regen op ons gezicht te voelen, en dan legde ze lachend een hand op mijn borst en zei: 'Voel je dat, Sam? Al die energie? Al die kracht?'

Toen ze weg was, zat ik altijd nog op de commode voor het raam, met mijn voeten op de radiator tussen het kastje en de muur. Er zat zelfs een gat in de gipsplaat waar mijn tenen in pasten. Het was zo geruststellend om daar gewoon maar te zitten. Te kijken. Verborgen door een huis – en zo veilig als een huis.

Als het koud was (en het was altijd koud, want die radiator deed

het nooit), sloeg ik het dekbed om me heen als een Vikingkrijger zijn cape en liet ik me door het koude glas en het warme beddengoed twee verschillende kanten op trekken. Ik deed altijd alsof mijn geest hierdoor openging en ik dingen kon zien die niemand anders zag. Als ik maar lang genoeg naar de wereld buiten keek, dacht ik, zou ik de antwoorden op alle vragen vinden. Ik vond geen enkel antwoord, alleen de knagende zekerheid dat me iets te wachten stond. Iets groots. De wereld gaf me tekens.

Ik weet dat het raar klinkt, maar ik begon te denken dat ik bijzondere krachten had.

Tegelijk was er maar één kracht waar ik naar verlangde en dat was de kracht om mijn vader beter te maken.

Langley Terrace keek uit op een stuk vierbaansweg. Je kon het vanuit mijn slaapkamerraam duidelijk zien. Ik hield van dat stuk weg. Het voelde als een onweerstaanbare stroom leven. Overdag kon het een muziekstuk in duizend delen zijn, en 's nachts werd het dan een doorlopend gesprek tussen wachters die mijn domein in de gaten hielden terwijl ik lag te slapen. Vol toonwisselingen, versnellingen en vertragingen, wijsheid en harmonie, sprak het een taal die ik verstond.

De weg bracht mensen en verhalen naar de stad en voerde anderen er weer uit. Leuke verhalen en droevige. Als er bijvoorbeeld sneeuw op komst was, brachten de auto's die van de hei kwamen met hun witte daken en motorkappen het nieuws. En als er iets ergs was gebeurd, was ik door de sirenes de eerste die het wist. Ik voelde de trillingen in de lucht nog voor ik hun lawaai hoorde of hun zwaailichten zag.

De grote verhalen kwamen altijd over de weg. Maar de weg bracht ook andere dingen. Nuttige dingen zoals paraplu's of petten, die over de reling ons voortuintje in waaiden. Daar vond ik ze dan voor onze

deur. Ik heb zelfs een keer een kraslot gevonden. Het was geen winnend lot, maar dat deed er niet eens toe.

Behalve al die andere schatten bracht de weg ons eigenlijk ook Ken Girling.

En de weg bracht het pakketje. Maar dat komt later.

Dit is mijn verhaal over hoe alles veranderde, een verhaal dat nu tot ver in de omtrek wordt verteld.

HOOFDSTUK 1

New York

‘Ik weet wie het is,’ zei de jongeman aan de telefoon. Geen ‘goedenavond’, geen ‘sorry dat ik je wakker heb gemaakt’.

‘Wie dan?’ vroeg de oudere man.

‘Wie ik altijd al zei.’

Het bleef een hele tijd stil.

‘Weet je zeker dat hij de Tempest is? *La Tempesta*, zoals de oude perkamenten beschrijven?’

De jongeman kreeg iets verongelijks. ‘Ik dacht dat je blij zou zijn.’

‘Ik bén ook blij, lieve jongen.’ Een raspende hoest. ‘Alleen niet overtuigd dat je de juiste te pakken hebt.’

De jongeman snoof. ‘Jouw mensen houden hem al zeven jaar in de gaten, Pappelepee, maar mĳ vertrouwt hij nu eindelijk. *Hij heeft me de kelk gegeven!*’

De oude man haalde adem om iets te zeggen, maar kreeg meteen weer een hoestbui.

‘Hij is de sleutel tot Bellasis!’ ging zijn zoon wat vriendelijker verder. ‘En hij is van mij. Wat betekent dat we eindelijk het Tempest-bolwerk, dat paleis vol rijkdommen, binnen kunnen

om het helemaal leeg te plunderen.'

'Het ódr,' kraste zijn vader.

'Het ódr! Het ligt op je te wachten. Net op tijd, denk je niet? Zoals je eraan toe bent?'

'Georgie, het gaat pr...'

Georgie liet hem niet uitspreken. 'De Tempest zegt dat de magie zo sterk is dat het ódr op het juiste moment, op de juiste plaats, iemand met één druppel kan genezen, orkanen kan laten losbarsten, onuitsprekelijke macht kan ontketenen...' Zijn stem daalde tot een dringend gefluister. 'En eindelijk, éindelijk zijn de Elver in beweging gekomen. Die satelliettechnologie van jou, Papperdeflap!' Hij giechelde hoog en vrolijk. Het bracht een lach in de stem van de oude man.

'Goed werk, Georgie.' Moeizaam ademde hij in. 'Zorg dat die Tempest niets overkomt. We hebben hem gezond en wel nodig voor onze ceremonie.'

HOOFDSTUK 2

Cambridge

Nathaniel liet zijn citer op de kleine versterker aan zijn voeten rusten en haalde de thermosbeker onder zijn campingkrukje vandaan. Het regende niet echt, maar er hing een dichte miezer die schitterde in het licht van de straatlantaarns, en voor hem lagen de keien van King's Parade te glimmen. De beker was steenkoud en de thee gloeiendheet. Hij slikte snel en voelde de drank door zijn ingewanden slingeren. Hij pakte de citer weer op – de kabel in de versterker veroorzaakte een kort, hard gekraak – en stemde rustig de snaren.

Terwijl hij het volgende nummer begon te spelen, merkte hij zonder het echt te zien dat er iemand boven hem uit torende. Na een paar maten sloeg hij zijn ogen op. Niet één, maar vijf mannen stonden in een slordige halve cirkel om hem heen. Hij liet het laatste akkoord uitdagend in de lucht hangen en keek ze om de beurt aan.

'O,' zei hij, toen hij zag hoe groot die mannen waren. Hij kreeg er gewoon kippenvel van. En zoals ze daar stonden, alsof ze op alles bedacht waren – een gefluisterd woord, een beukende vuist, een dodelijk mes. 'Zijn jullie...'

Verder ging hij niet. Als ze waren wie hij dacht dat ze waren, zouden ze toch geen antwoord geven. Wat moest hij nu ook alweer doen? O ja.

Hij tokkelde een akkoord en zong, zo zacht dat het net geen fluisteren was, het liedje dat hem al was geleerd voor hij kon praten.

*Ik zing je er zes, O
Groen groeien de biezen, O
Wat zijn je zes, O?*

Hij wachtte, voelde zich een beetje een sukkel, maar voor de citer weer helemaal zweeg, zongen de mannen, niet allemaal even zuiver:

Zes voor de zes fiere lopers...

Geschrokken legde Nathaniel zijn hand op de citer, waardoor het akkoord abrupt verstomde.

‘Jullie zijn de Elver,’ zei hij. Hoewel hij zijn hele leven voor dit moment was getraind, had hij nooit gedacht dat het ooit echt zou komen.

‘Het is tijd,’ zei een van de twee langste, breedste figuren voor hem. ‘De Tempest wordt volwassen. Hij heeft ons nodig.’

Nathaniel stond op met het gevoel dat al die training totaal onvoldoende was geweest. ‘En dit dan?’ vroeg hij, wijzend naar zijn spullen.

‘Als we het er levend afbrengen,’ zei de langste, ‘krijg je

van mij een nieuwe...' Hij knikte naar het instrument. 'Wat het ook moge zijn.'

'Een citer.'

'Een citer. Ja. Nu gaan we. Te voet door het veld, zonder camera's, zo snel als we kunnen. Driehonderd kilometer naar het afhaalpunt. Fit genoeg?' De lange nam Nathaniel van top tot teen op en keek bedenkelijk naar zijn slobberbroek.

Nathaniel wiebelde opgelaten met zijn tenen in zijn modieuze laarzen. 'Het afhaalpunt is toch Bellasis? Gaan we daarheen?'

De man fronste zijn wenkbrauwen. 'Alle kennis over de locatie van Bellasis is bij de decimering van de familie Tempest verloren gegaan. Dat zou je toch moeten weten. We halen het zegel op. Daarna zorgen we dat de Tempest niets overkomt. De jongen wordt over twee dagen dertien.' Hij liet zijn blik omhoog gaan, naar de overkant van de straat, omlaag – ongetwijfeld op zoek naar beveiligingscamera's, meeluisterende spionnen, wachtende vijanden. 'Hij weet niet wie hij is.' Hij tikte met zijn stok tegen de punt van een van Nathaniels laarzen. 'En er wordt al op hem gejaagd.'

'Ga je mee, fiere loper?' zei een van de andere mannen spottend. 'Of laat je je lot voor wat het is en blijf je aan je snaren zitten plukken terwijl de wereld in elkaar stort?'

Met tegenzin liet Nathaniel zijn versterker en citer op de stoep achter. De Elver hadden geroepen en dus gaf hij antwoord. Nu ze met z'n zessen bij elkaar waren, liepen de sterkste soldaten van de Orde van de Avond met grote stappen St Mary's Passage in, waar ze opgingen in de duisternis.